

Nieuwsbrief SR Updates

Nummer 39, 2021

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:1800](#) 30-11-2021

Wanneer verliest de vordering tot overgifte als bedoeld in artikel 164 lid 1 WvW 1994 haar rechtskracht?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:1793](#) 30-11-2021

Wanneer is er sprake van een 'onderzoek' als bedoeld in artikel 8 lid 5 WvW 1994?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:1691](#) 30-11-2021

Wederrechtelijk binnendringen in geautomatiseerd werk met behulp van valse sleutel en door aannemen van valse hoedanigheid. Valse sleutel en valse hoedanigheid?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:1801](#) 30-11-2021

Totale strafoplegging (twaalf maanden onvoorwaardelijke gevangenisstraf in combinatie met taakstraf) in drie gelijktijdig maar niet gevoegd behandelde zaken in strijd met (ratio van) artikel 9 lid 4 Sr? Ambtshalve cassatie in verband met partiële verjaring Opiumwetdelict?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:1792](#) 30-11-2021

Wanneer is sprake van 'invordering' als bedoeld in artikel 164 lid 6 WvW 1994?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:1799](#) 30-11-2021

Is de dagvaarding geldig betekend?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:1790](#) 30-11-2021

Voorhanden hebben van vals paspoort van Tanzania, artikel 231 lid 2 Sr. Bewijsklacht met betrekking tot wetenschap verdachte van valsheid paspoort.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:1789](#) 30-11-2021

Motivering van de hoofdelijkheid van de opgelegde betalingsverplichting.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:1751](#) 30-11-2021

Gewoontewitwassen, artikel 420ter Sr. Blijkt niet dat hof bij de vaststelling van het bedrag van € 1.281.126,27, acht heeft geslagen op het genoemde bedrag van € 71.467,60 dat verdachte beschikbaar had voor het doen van contante uitgaven.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:1750](#) 30-11-2021

Affectieschade, artikel 6:107 lid 1 onder b BW. Wanneer is er sprake van ernstig en blijvend letsel?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:1752](#) 30-11-2021

Sprake van wederrechtelijk verkregen voordeel, nu zij voorwerp zijn van gewoontewitwassen?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:1749](#) 30-11-2021

Is kader uit post-Keskin ook van toepassing in ontnemingszaken?

Annotatie

[Onderzoek rijden onder invloed.](#)

mr. J.H.J. Verbaan

Annotatie

[Rijden met rijbewijs terwijl overgifte daarvan is gevorderd.](#)

mr. J.H.J. Verbaan

ANNOTATIE

Onderzoek rijden onder invloed.

mr. J.H.J. Verbaan

Commentaar bij HR 30 november 2021, ECLI:NL:HR:2021:1793.

De verdediging klaagt namens verdachte, ten aanzien van wie rijden onder invloed van alcohol en cocaïne is bewezen verklaard, over het oordeel van het hof dat sprake is van een onderzoek als bedoeld in artikel 8 lid 5 WVV 1994. Het keert zich in dat verband tegen het oordeel van het hof dat de verdachte op de bij de wet voorgeschreven wijze in kennis is gesteld van het resultaat van het bloedonderzoek en van zijn recht op tegenonderzoek.

Het hof heeft ten aanzien van de bewezenverklaring overwogen dat de raadsman ter terechtzitting in hoger beroep heeft betoogd dat de verdachte moet worden vrijgesproken wegens het ontbreken van wettig en overtuigend bewijs. Daartoe is aangevoerd – zakelijk weergegeven – dat in de brief d.d. 9 oktober 2017 die de verdachte van de politie heeft ontvangen niet staat vermeld dat het rapport d.d. 5 oktober 2017 is bijgevoegd, evenmin een SIN-nummer is vermeld en niet duidelijk is of verdachte deze brief ook heeft ontvangen.

Het hof verstaat dat de raadsman aldus heeft bedoeld aan te voeren dat de politie vormen heeft verzuimd doordat zij de procedurele regels verbonden aan een bloedonderzoek als het onderhavige niet op juiste wijze heeft gevolgd.

Uit het procesdossier komt echter naar voren dat de verdachte voormelde brief tijdig heeft ontvangen en dat daarin hem de uitslag van het bloedonderzoek is medegedeeld hoewel daarin enkel de uitslag van het alcoholonderzoek wordt genoemd. Naar het oordeel van het hof is met de mededeling in genoemde brief van een belastend onderzoek en met het wijzen daarin op de mogelijkheid van een tegenonderzoek, echter voldoende aan de wettelijke vereisten voldaan.

De Hoge Raad overweegt dat de tenlastelegging is toegesneden op artikel 8 lid 5 WVV 1994 en dat daarom moet worden aangenomen dat het in de tenlastelegging en de bewezenverklaring voorkomende begrip ‘onderzoek’ is gebruikt in de betekenis die dat begrip heeft in die bepaling. De Hoge Raad oordeelt dat bij de beoordeling van de klacht artikel 8 lid 5 WVV

1994, artikel 17 Besluit en artikel 19 lid 3 en 4 Besluit – zoals deze luiden ten tijde van de tenlastegelegde gedraging – van belang zijn, haalt deze aan en overweegt dat van een ‘onderzoek’ zoals bedoeld in artikel 8 lid 5 WVV 1994 slechts sprake is indien de waarborgen zijn nageleefd waarmee de wetgever dat onderzoek met het oog op de betrouwbaarheid van de resultaten daarvan heeft omringd (vgl. ECLI:NL:HR:2020:1684). Tot de strikte waarborgen behoort onder meer het in artikel 17 Besluit neergelegde voorschrift dat de verdachte in kennis wordt gesteld van het resultaat van het bloedonderzoek en van het recht op tegenonderzoek (vgl. in verband met de mededeling van de uitslag van een ademonderzoek ECLI:NL:HR:2010:BM4412 en in verband met de mededeling van het recht op tegenonderzoek na een ademonderzoek ECLI:NL:HR:2019:92).

De Hoge Raad overweegt dat het hof in reactie op een gevoerd verweer geoordeeld heeft dat met de brief voldoende aan de wettelijke vereisten is voldaan. De Hoge Raad oordeelt dat dat oordeel niet begrijpelijk is. Daarbij neemt de Hoge Raad in aanmerking dat in deze brief aan de verdachte wordt medegedeeld dat onder meer 96 mcg cocaïne per liter bloed is aangetroffen, maar de verdachte niet wordt gewezen op de mogelijkheid van een tegenonderzoek hiernaar; dat de brief niet vermeldt dat de verdachte een tegenonderzoek zelf bij een laboratorium moet aanvragen en dat het recht op tegenonderzoek vervalt indien de verdachte niet binnen twee weken na dagtekening van de kennisgeving de kosten van dat tegenonderzoek heeft betaald; en dat in strijd met artikel 17 Besluit geen sporendeterminatienummer is vermeld in de brief.

ANNOTATIE

Rijden met rijbewijs terwijl overgifte daarvan is gevorderd.

mr. J.H.J. Verbaan

Commentaar bij HR 30 november 2021, ECLI:NL:HR:2021:1800.

De verdediging klaagt namens verdachte, ten aanzien van wie rijden terwijl overgifte rijbewijs is gevorderd, is bewezen verklaard, over de bewezenverklaring van de ten laste gelegde overtreding van artikel 9 lid 7 WVV 1994. Daartoe wordt onder meer aangevoerd dat ten tijde van het bewezen verklaarde de rechtsplicht tot overgifte van het rijbewijs was vervallen, omdat voorafgaand aan het bewezen verklaarde bij niet-onherroepelijke veroordeling voor het feit waarvoor de overgifte van het rijbewijs was gevorderd aan de verdachte geheel voorwaardelijk de bevoegdheid tot het besturen van motorrijtuigen was ontzegd.

Het hof heeft bij de beoordeling allereerst vastgesteld dat, voor zover de raadsman heeft beoogd te betogen dat verdachte gelet op de mededeling uitspraak ervan uit mocht gaan dat hij weer mocht rijden, de uitspraak van 4 september 2018 ten tijde van de pleegdatum, vanwege het door verdachte ingestelde hoger beroep nog niet onherroepelijk was. Gelet daarop mocht verdachte er naar het oordeel van het hof niet op vertrouwen dat de vordering tot overgifte niet meer van kracht was.

Daarnaast geldt dat de vordering tot overgifte van een rijbewijs niet gelijkgesteld kan worden aan de invordering van een rijbewijs. De vordering tot overgifte houdt in de plicht tot het inleveren van het rijbewijs. Bij een invordering is een rijbewijs ook daadwerkelijk ingenomen. Die invordering is van kracht zolang het rijbewijs niet is teruggegeven. Deze veiligheidsmaatregel verliest zijn rechtskracht derhalve slechts door teruggave van het rijbewijs op grond van een daartoe strekkende beslissing van de officier van justitie dan wel op last van de rechter naar aanleiding van een klaagschrift als bedoeld in artikel 164 lid 8 WVV 1994 (vgl. ECLI:NL:HR:2005:AR8436).

Het hof stelt vast dat de overgifte van het rijbewijs van verdachte op 2 mei 2018 is gevorderd op grond van artikel 164 lid 2 onder b WVV 1994. Daarbij is aan verdachte kenbaar gemaakt dat hij verplicht was het rijbewijs direct in te leveren bij de politie en dat hij een misdrijf zou plegen als hij toch zou rijden. Verdachte heeft zijn rijbewijs echter nooit ingeleverd. Een

situatie als bedoeld in artikel 164 lid 6 WVV 1994 doet zich hier dan ook niet voor. Die bepaling ziet immers op rijbewijzen die zijn ingevorderd en die onder bepaalde omstandigheden aan de houder moeten worden teruggegeven. Zoals hiervoor is weergegeven, kan een ingevorderd rijbewijs echter niet gelijk worden gesteld aan een rijbewijs waarvan de overgifte is gevorderd.

De Hoge Raad overweegt dat bij de beoordeling van de klacht artikel 9 lid 7 WVV 1994, artikel 164 WVV 1994, artikel 179 lid 1 en lid 6 WVV 1994 van belang zijn en haalt deze aan.

De Hoge Raad overweegt dat op grond van artikel 164 lid 1 WVV 1994 de bestuurder van een motorrijtuig tegen wie proces-verbaal wordt opgemaakt ter zake van overtreding van een bij of krachtens deze wet vastgesteld voorschrift – kort gezegd – na een daartoe strekkende vordering van de politie verplicht is tot overgifte van zijn rijbewijs. Een motorrijtuig besturen terwijl de overgifte van het rijbewijs is gevorderd dan wel dat bewijs is ingevorderd en niet is teruggegeven, is strafbaar op grond van artikel 9 lid 7 WVV 1994.

Volgens artikel 164 lid 4 WVV 1994 is de officier van justitie bevoegd om in de daar genoemde gevallen een ingevorderd rijbewijs – waaronder wordt verstaan een rijbewijs dat door de politie of het openbaar ministerie naar aanleiding van een vordering tot overgifte, als bedoeld in artikel 164 lid 1 WVV 1994, daadwerkelijk is ontvangen – onder zich te houden totdat de strafbeschikking onherroepelijk is geworden, de rechterlijke uitspraak in kracht van gewijsde is gegaan of, indien bij die strafbeschikking of uitspraak de bestuurder de bevoegdheid tot het besturen van motorrijtuigen onvoorwaardelijk is ontzegd, tot het tijdstip waarop de ontzegging is verstreken. In artikel 164 lid 6 WVV 1994 zijn als uitzondering op artikel 164 lid 4 WVV 1994 omstandigheden benoemd waarin de officier van justitie een ingevorderd rijbewijs aan de houder daarvan terug moet geven. Uit die bepaling volgt dat ook als een rechtsmiddel is ingesteld tegen de beslissing waarbij aan de verdachte de bevoegdheid tot het besturen van motorrijtuigen is ontzegd, de officier van justitie het rijbewijs dient terug te geven als het onvoorwaardelijke gedeelte van die ontzegging korter is dan – of zodra het gelijk wordt aan – de periode die het rijbewijs ingevorderd of ingehouden is geweest (vgl. ECLI:NL:HR:2020:453). Artikel 164 WVV 1994 houdt echter niet in wanneer de vordering tot overgifte haar rechtskracht verliest.

De wetgever heeft in de Wegenverkeerswet de rechtsgevolgen die zijn verbonden aan het ingevorderd of ingehouden zijn van het rijbewijs niet gelijkgesteld aan de gevolgen van het niet voldoen aan een vordering tot overgifte daarvan. Zo wordt bijvoorbeeld op grond van artikel 179 lid 6 WVV de tijd dat een rijbewijs ingevorderd en/of ingehouden is geweest bij het opleggen van een ontzegging van de rijbevoegdheid op de duur van die ontzegging in mindering gebracht. Voor de tijd dat de verdachte nalatig is geweest aan de vordering tot

overgifte van zijn rijbewijs te voldoen geldt dat niet.

Dit verschil in rechtsgevolgen neemt echter niet weg dat de vordering tot overgifte van het rijbewijs, net als de invordering en de inhouding van het rijbewijs, een veiligheidsmaatregel is die wordt genomen in afwachting van een strafbeschikking of een beslissing van de rechter ter zake het feit waarvoor de overgifte van het rijbewijs is gevorderd. Een redelijke wetsuitleg brengt daarom mee dat als een strafbeschikking is genomen of de rechter in de strafzaak over het feit waarvoor de overgifte van het rijbewijs is gevorderd heeft beslist, en bij die beschikking of beslissing aan de verdachte geen onvoorwaardelijke ontzegging van de rijbevoegdheid is opgelegd, de vordering tot overgifte haar rechtskracht verliest, ook als tegen die beschikking of beslissing nog een rechtsmiddel kan worden ingesteld of is ingesteld.

De Hoge Raad overweegt dat het hof heeft vastgesteld dat op 2 mei 2018 de overgifte van het rijbewijs van de verdachte is gevorderd en dat de verdachte zijn rijbewijs nooit ingeleverd heeft. Het heeft verder vastgesteld dat op 4 september 2018 de politierechter, ter zake van het feit waarvoor de overgifte van het rijbewijs van de verdachte was gevorderd, aan de verdachte een geheel voorwaardelijke ontzegging van de bevoegdheid tot het besturen van motorrijtuigen voor de duur van zes maanden, met een proeftijd van twee jaren, heeft opgelegd. De Hoge Raad oordeelt dat, in het licht van deze vaststellingen het oordeel van het hof dat de vordering tot overgifte van het rijbewijs van de verdachte op 17 november 2018 nog rechtskracht had, onjuist is.

RECHTSPRAAK

Is kader uit post-Keskin ook van toepassing in ontnemingszaken?

Is kader uit post-Keskin ook van toepassing in ontnemingszaken?

Het cassatiemiddel klaagt onder meer over de beslissing die het hof op de terechtzitting in hoger beroep van 16 oktober 2018 heeft genomen, tot afwijzing van het verzoek om [slachtoffer 1] en [slachtoffer 2] als getuigen te horen.

In zijn arrest van 30 oktober 2018, ECLI:NL:HR:2018:2023 heeft de Hoge Raad het volgende overwogen:

‘2.4.1 Op de ontnemingsprocedure is art. 6, eerste lid, EVRM van toepassing (vgl. EHRM 5 juli 2001, nr. 41087/98 (Phillips tegen het Verenigd Koninkrijk), § 39). In die procedure moet derhalve zijn gewaarborgd dat aan de verdedigingsrechten van de betrokkene wordt tegemoetgekomen.

In de strafprocedure geldt dat de verdediging op grond van art. 6, derde lid aanhef en onder d, EVRM het recht heeft op een behoorlijke en effectieve mogelijkheid om getuigen in enig stadium van het geding daadwerkelijk te (doen) ondervragen. Indien voor de verdediging geen behoorlijke en effectieve mogelijkheid heeft bestaan om een getuige te (doen) ondervragen, kan het gebruik van een door die getuige afgelegde verklaring in de strafzaak in strijd komen met art. 6 EVRM. (Vgl. HR 4 juli 2017, ECLI:NL:HR:2017:1015, NJ 2017/440.)

De ontnemingsprocedure heeft een ander karakter dan de strafprocedure. Het bewijs dat de verdachte het tenlastegelegde feit heeft begaan, kan ingevolge art. 338 Sv door de rechter slechts worden aangenomen, indien hij daarvan uit het onderzoek op de terechtzitting door de inhoud van wettige bewijsmiddelen de overtuiging heeft bekomen. In de ontnemingsprocedure is de rechter voor de schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel gebonden aan art. 511f Sv waarin is bepaald dat de rechter die schatting slechts kan ontlenen aan de inhoud van wettige bewijsmiddelen. In verband daarmee gelden in de ontnemingsprocedure andere regels van procesrecht dan in de strafprocedure. (Vgl. HR 2 maart 2010, ECLI:NL:HR:2010:BK3424, NJ 2011/100.)

Gelet op het karakter van de ontnemingsprocedure zijn de uit de zogenoemde Vidgen-

jurisprudentie – EHRM 10 juli 2012, nr. 29353/06 (Vidgen tegen Nederland) (...) – voortvloeiende regels niet onverkort van toepassing in die ontnemingsprocedure. (Vgl. HR 7 april 2015, ECLI:NL:HR:2015:898.) Die regels hebben echter wel betekenis indien en voor zover een in het verband van de ontnemingsprocedure te nemen beslissing inhoudt dat de betrokkene zelf een concreet aangeduid strafbaar feit heeft begaan.’

De Hoge Raad heeft zijn rechtspraak over de eisen die in strafzaken gelden met betrekking tot de onderbouwing van verzoeken van de verdediging tot het oproepen en horen van getuigen, ten dele bijgesteld in zijn arrest van 20 april 2021, ECLI:NL:HR:2021:576 naar aanleiding van de uitspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak Keskin tegen Nederland (EHRM 19 januari 2021, nr. 2205/16). Kort gezegd en voor zover hier van belang, houdt die bijstelling in dat in gevallen waarin een getuige een verklaring met een belastende strekking heeft afgelegd, het belang bij het oproepen en horen van die getuige moet worden voorondersteld, zodat van de verdediging geen nadere onderbouwing van dit belang mag worden verlangd.

Deze bijstelling is ook in ontnemingszaken van betekenis, maar alleen indien en voor zover het verzoek tot het horen van getuigen is gedaan in verband met een in de ontnemingsprocedure te nemen beslissing die ertoe strekt dat de betrokkene zelf een concreet aangeduid strafbaar feit heeft begaan. Als het getuigenverzoek is gedaan in verband met een andere beslissing, zoals de schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel, de verdeling van dat voordeel of de gemaakte kosten, geldt onverminderd dat de rechter bij de beoordeling van een verzoek tot het horen van een getuige, mede in zijn oordeel kan betrekken of het betreffende verzoek van de verdediging, in het licht van de door het openbaar ministerie aan zijn vordering ten grondslag gelegde financiële gegevens, is voorzien van een onderbouwing waaruit blijkt waarom het horen van die getuige van belang is voor die beslissing (vgl. onder meer HR 25 juni 2002, ECLI:NL:HR:2002:AD8950).

Het verzoek van de raadsman tot het horen van [slachtoffer 1] en [slachtoffer 2] als getuigen houdt verband met (de afdracht van) de opbrengsten van deze getuigen uit prostitutiewerkzaamheden en daarmee met de schatting van de omvang van het voordeel dat de betrokkene heeft verkregen uit de bewezen verklaarde feiten. Het hof heeft dat verzoek afgewezen. De gronden die door het hof aan deze beslissing ten grondslag zijn gelegd, strekken onder meer ertoe dat [slachtoffer 1] en [slachtoffer 2] in de strafzaak, waar zij zich als benadeelde partij hadden gevoegd, bij de rechter-commissaris zijn gehoord waarbij aan de verdediging de gelegenheid is geboden tot het stellen van vragen, dat in die verhoren [slachtoffer 1] en [slachtoffer 2] hebben verklaard over de financiële aspecten van de prostitutiewerkzaamheden, die niet alleen voor de in de strafzaak maar ook voor de in de ontnemingszaak te nemen beslissingen relevant zijn, en dat de verdediging onvoldoende heeft

onderbouwd waarover [slachtoffer 1] en [slachtoffer 2] – gelet op die eerdere verhoren en ook in het licht van de overwegingen van de rechtbank over de schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel en het gebruik van de verklaringen van [slachtoffer 1] en [slachtoffer 2] daarbij – nog aanvullend zouden moeten verklaren.

Het op deze gronden gebaseerde oordeel van het hof dat – kort gezegd – geen grond bestaat voor toewijzing van het verzoek tot het horen van [slachtoffer 1] en [slachtoffer 2] als getuigen, getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting en is niet onbegrijpelijk. De enkele omstandigheid dat ten tijde van de verhoren van [slachtoffer 1] en [slachtoffer 2] als getuigen in de strafzaak het, in de bewijsvoering genoemde, ontnemingsrapport nog niet bekend was, maakt dat niet anders.

De Hoge Raad (...) verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 30-11-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:1749

Zaaknummer: 19/04804

Rechters: V. van den Brink, A.L.J. van Strien en M.J. Borgers

Advocaten: D.M. Penn

Wetsartikelen: 36e Sr en 6 EVRM

RECHTSPRAAK

Sprake van wederrechtelijk verkregen voordeel, nu zij voorwerp zijn van gewoontewitwassen?

Sprake van wederrechtelijk verkregen voordeel, nu zij voorwerp zijn van gewoontewitwassen?

Het cassatiemiddel klaagt dat de schatting van het door middel van of uit de baten van het in de strafzaak bewezen verklaarde gewoontewitwassen wederrechtelijk verkregen voordeel ontoereikend is gemotiveerd.

In de overwegingen heeft het hof als zijn oordeel tot uitdrukking gebracht dat het door middel van of uit de baten van het bewezen verklaarde gewoontewitwassen verkregen voordeel wordt geschat op een bedrag van € 1.281.126,27. Dit oordeel is kennelijk gebaseerd op de opvatting dat de contante uitgaven tot een bedrag van € 1.281.126,27, nu zij voorwerp waren van het bewezen verklaarde gewoontewitwassen, alleen al daarom wederrechtelijk verkregen voordeel vormen. Die opvatting is niet juist (vgl. HR 6 juli 2021, ECLI:NL:HR:2021:1077). Zonder nadere motivering is daarom niet begrijpelijk dat de betrokkene daadwerkelijk tot een bedrag van € 1.281.126,27 wederrechtelijk voordeel heeft verkregen uit het bewezen verklaarde gewoontewitwassen.

Het cassatiemiddel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof en wijst de zaak terug naar het gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 30-11-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:1752

Zaaknummer: 20/02947

Rechters: V. van den Brink, A.L.J. van Strien en M.J. Borgers

Advocaten: T.E. Korff

Wetsartikelen: 36e Sr

RECHTSPRAAK

Affectieschade, artikel 6:107 lid 1 onder b BW. Wanneer is er sprake van ernstig en blijvend letsel?

Affectieschade, artikel 6:107 lid 1 onder b BW. Wanneer is er sprake van ernstig en blijvend letsel?

Het cassatiemiddel klaagt over de toewijzing door het hof van de vordering van de benadeelde partij [benadeelde] ter zake van affectieschade, in het bijzonder over het oordeel van het hof dat sprake is van ‘ernstig en blijvend letsel’ bij haar levensgezel [slachtoffer].

Onder affectieschade wordt verstaan de schade in verband met het verdriet om het overlijden of het door ernstig en blijvend letsel gekwetst raken van een naaste (vgl. HR 28 mei 2019, ECLI:NL:HR:2019:793, r.o. 2.4.6). Of een naaste aanspraak kan maken op vergoeding van affectieschade wegens ‘ernstig en blijvend letsel’ van de gekwetste als bedoeld in artikel 6:107 BW hangt in belangrijke mate af van de mate van de blijvende functiestoornis bij de gekwetste, waarbij – volgens de hiervoor weergegeven wetsgeschiedenis – ‘een zeer bijzondere ernst van letsel’ is vereist. De wetgever heeft daarbij als indicatie genoemd dat in geval van lichamelijk letsel bij een – aan de hand van de AMA-guides vastgestelde – blijvende functiestoornis van 70% of meer in ieder geval sprake is van ‘ernstig en blijvend letsel’. In het bijzonder in die gevallen waarin niet kan worden vastgesteld dat sprake is van een dergelijke hoge en blijvende functiestoornis, kan de rechter ook anderszins de invloed van het letsel op het leven van de gekwetste en de naaste betrekken bij zijn beoordeling of een naaste aanspraak kan maken op een vergoeding als bedoeld in artikel 6:107 BW.

Het hof heeft vastgesteld dat de aangever [slachtoffer] ten gevolge van het bewezen verklaarde feit op 13 juni 2019 een impressiefractuur van de schedel heeft opgelopen, dat onmiddellijk ingrijpen noodzakelijk was waarbij operatief botfragmenten moesten worden verwijderd en dat aanvankelijk een vlot herstel volgde waarbij op 17 juni 2019 in het ziekenhuis neurologisch geen stoornissen meer werden gezien. Het hof heeft verder vastgesteld dat psychiater Liesdek, die de aangever op 15 november 2019 heeft beoordeeld, heeft geconcludeerd dat de aangever een hersentrauma heeft opgelopen met als gevolg geheugenproblemen, concentratieproblemen, vermoeidheid en prikkelbaarheid, dat de aangever niet meer in staat

was om te werken, dat mentale processen moeizaam gingen en dat alle beperkingen zijn veroorzaakt door het bewezen verklaarde feit. Het hof heeft overwogen dat ter terechtzitting in hoger beroep is gebleken dat de aangever lange tijd niet in staat is geweest om te werken, dat uit stukken van de bedrijfsarts volgt dat de aangever herstellende is maar dat er nog duidelijke beperkingen zijn van energieniveau, verdelen van aandacht en hanteren van drukte en prikkels en dat de aangever door de bedrijfsarts op 30 oktober 2019 niet in staat werd geacht om zijn eigen functie of andere, aangepaste werkzaamheden uit te voeren zonder behandeling in een revalidatiekliniek. Ten slotte heeft het hof geoordeeld dat het letsel en de gevolgen daarvan zo ernstig zijn dat sprake is van een grote kentering of ingrijpende wijziging in het leven van [slachtoffer], waarmee voldoende vast is komen te staan dat [benadeelde] voor een vergoeding van affectieschade in aanmerking komt.

Het hof heeft geen vaststellingen gedaan over de mate van de blijvende functiestoornis bij [slachtoffer] noch over de invloed van het letsel van [slachtoffer] op het leven van [benadeelde]. Het oordeel van het hof dat niettemin sprake is van ernstig en blijvend letsel is, in het licht van de onderbouwing van de vorderingen van de benadeelde partijen, het door de raadvrouw van de verdachte tegen de vordering van de benadeelde partij [benadeelde] gevoerde verweer en de inhoud van het rapport van psychiater Liesdek, niet zonder meer begrijpelijk, mede in aanmerking genomen dat het hof geen nadere vaststellingen heeft gedaan over de (al dan niet blijvende) aard en ernst van de geconstateerde geheugenproblemen, concentratieproblemen, vermoeidheid en prikkelbaarheid bij [slachtoffer].

Het cassatiemiddel slaagt. Dat brengt mee dat ook de oplegging van de in artikel 36f lid 1 Sr voorziene maatregel ten behoeve van [benadeelde] niet in stand kan blijven (vgl. HR 18 juni 2019, ECLI:NL:HR:2019:901).

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de beslissing met betrekking tot de vordering van de benadeelde partij [benadeelde] en de oplegging van de schadevergoedingsmaatregel ten behoeve van [benadeelde], wijst de zaak terug naar het gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, opdat de zaak ten aanzien daarvan opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 30-11-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:1750

Zaaknummer: 20/02372

Rechters: V. van den Brink, M. Kuijer en T. Kooijmans

Advocaten: D. Greven

Wetsartikelen: 6:107 BW, 287 Sr en 36f Sr

RECHTSPRAAK

Gewoontewitwassen, artikel 420ter Sr. Blijkt niet dat hof bij de vaststelling van het bedrag van € 1.281.126,27, acht heeft geslagen op het genoemde bedrag van € 71.467,60 dat verdachte beschikbaar had voor het doen van contante uitgaven.

Gewoontewitwassen, artikel 420ter Sr. Blijkt niet dat hof bij de vaststelling van het bedrag van € 1.281.126,27, acht heeft geslagen op het genoemde bedrag van € 71.467,60 dat verdachte beschikbaar had voor het doen van contante uitgaven.

Het eerste cassatiemiddel klaagt onder meer dat de bewezenverklaring, voor zover deze inhoudt dat 'een (cash) geldbedrag ter hoogte van 1.281.126,27 euro' afkomstig is uit enig misdrijf, ontoereikend is gemotiveerd.

Uit de bewijsvoering volgt dat het hof enerzijds een zogenoemde kasopstelling tot uitgangspunt heeft genomen waarin op een bedrag aan contante uitgaven van € 1.464.437,16 in mindering is gebracht een bedrag van € 71.467,60 dat de verdachte onder meer op grond van legale contante ontvangsten beschikbaar had voor het doen van contante uitgaven, en anderzijds heeft vastgesteld dat de verdachte een bedrag van € 1.281.126,27 aan uitgaven heeft gedaan 'waar op het eerste gezicht geen legale contante inkomsten tegenover staan'. Uit de overwegingen van het hof blijkt echter niet dat het hof bij de vaststelling van dit in de bewezenverklaring opgenomen bedrag van € 1.281.126,27, acht heeft geslagen op het genoemde bedrag van € 71.467,60 dat de verdachte beschikbaar had voor het doen van contante uitgaven. Het oordeel van het hof dat het (volledige) bedrag van € 1.281.126,27 uit enig misdrijf afkomstig is, is daarom niet zonder meer begrijpelijk. De klacht slaagt.

Het tweede cassatiemiddel klaagt dat de afwijzing door het hof van het door de verdediging gedane verzoek tot het horen van [betrokkene 7] als getuige ontoereikend is gemotiveerd, althans dat het gebruik van de eerder door deze getuige afgelegde verklaring voor het bewijs onverenigbaar is met artikel 6 lid 3 aanhef en onder d EVRM, omdat de verdediging het

ondervragingsrecht niet heeft kunnen uitoefenen.

Dit cassatiemiddel is terecht voorgesteld. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 29 en 30.

Het slagen van het eerste cassatiemiddel en van het tweede cassatiemiddel kan echter niet tot cassatie leiden. Daarvoor is het volgende van belang. Het hof heeft de verklaring van [betrokkene 7] alleen gebruikt voor het bewijs van het witwassen door de verdachte van een bedrag van € 9.004,82. Dit betekent dat als de verklaring van [betrokkene 7] niet voor het bewijs was gebruikt, dit hooguit tot gevolg zou kunnen hebben gehad dat dit bedrag niet zou zijn meegeteld in het bewezen verklaarde geldbedrag. Als dit bedrag van € 9.004,82 en ook het onder 3.1.2 genoemde bedrag van € 71.467,60 in mindering waren gebracht op het bewezen verklaarde geldbedrag van in totaal € 1.281.126,27, zouden de aard en ernst van het bewezen verklaarde – dat naast het witwassen van een geldbedrag ook het witwassen van personenauto's en motoren omvat – niet zijn aangetast, terwijl ook de kwalificatie ongewijzigd zou zijn gebleven. Daarom heeft de verdachte onvoldoende belang bij cassatie.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 30-11-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:1751

Zaaknummer: 20/02945

Rechters: J. de Hullu, A.L.J. van Strien en M.J. Borgers

Advocaten: T.E. Korff

Wetsartikelen: 36e Sr en 420ter Sr

RECHTSPRAAK

Motivering van de hoofdelijkheid van de opgelegde betalingsverplichting.

Motivering van de hoofdelijkheid van de opgelegde betalingsverplichting.

Het cassatiemiddel klaagt over de oplegging door het hof van een hoofdelijke betalingsverplichting aan de betrokkene voor het gehele bedrag aan wederrechtelijk verkregen voordeel.

Over de hoofdelijke aansprakelijkheid in de zin van artikel 36e lid 7 Sr heeft de Hoge Raad in zijn arrest van 7 april 2015, ECLI:NL:HR:2015:878 onder meer overwogen:

‘2.4.8. Hoofdelijke aansprakelijkheid in de zin van art. 36e, zevende lid, Sr zal zich naar verwachting slechts in een beperkt aantal gevallen voordoen. In de situatie dat twee of meer daders van een strafbaar feit daarvan hebben geprofiteerd, maar aan het dossier en het verhandelde ter terechtzitting niet een indicatie valt te ontleen voor de verdeling van de opbrengst, ligt pondspondsgewijze toerekening van het wederrechtelijk verkregen voordeel meer voor de hand. Indien het dossier en het verhandelde ter terechtzitting zodanige duidelijke aanwijzingen bevatten dat het vermoeden gerechtvaardigd is dat twee of meer, bekende of onbekende, daders gezamenlijk de beschikking hebben of gedurende zekere tijd de beschikking hebben gehad over de gehele opbrengst van het strafbare feit en de betrokkene als een van die daders geen, dat vermoeden ontzenuwende, gegevens daaromtrent verschaft – op welke situatie de wetgever bij invoering van het huidige art. 36e, zevende lid, Sr in het bijzonder oog had – kan de rechter het wederrechtelijk verkregen voordeel als gemeenschappelijk voordeel voor het geheel aan de betrokkene toerekenen. In zo een geval mag worden aangenomen dat het opleggen van de ontnemingsmaatregel voor het gemeenschappelijke geheel van het verkregen voordeel het met de ontnemingsmaatregel beoogde reparatoire karakter heeft.’

Tegen de achtergrond van wat hiervoor is weergegeven, is het oordeel van het hof dat de betalingsverplichting hoofdelijk moet worden opgelegd niet toereikend gemotiveerd. Aan de omstandigheden dat de betrokkene ‘medeverantwoordelijke’ van de betreffende

hennepkwekerijen was en dat de betrokkene sinds enige tijd is gehuwd met mededader [medeverdachte] die vanwege hetzelfde feitencomplex eveneens is veroordeeld voor zijn rol bij de hennepkwekerijen, kan niet zonder meer worden ontleend dat de betrokkene daadwerkelijk gezamenlijk met haar echtgenoot de beschikking heeft of gedurende zekere tijd de beschikking heeft gehad over de gehele opbrengst van de hennepkwekerijen en dat op die grond het wederrechtelijk voordeel voor het geheel als gemeenschappelijk voordeel aan de betrokkene kan worden toegerekend.

Het cassatiemiddel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof en wijst de zaak terug naar het gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 30-11-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:1789

Zaaknummer: 20/01843

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en T. Kooijmans

Advocaten: N. van Schaik

Wetsartikelen: 36e Sr

RECHTSPRAAK

Voorhanden hebben van vals paspoort van Tanzania, artikel 231 lid 2 Sr. Bewijsklacht met betrekking tot wetenschap verdachte van valsheid paspoort.

Voorhanden hebben van vals paspoort van Tanzania, artikel 231 lid 2 Sr. Bewijsklacht met betrekking tot wetenschap verdachte van valsheid paspoort.

Het cassatiemiddel klaagt dat de bewezenverklaring ontoereikend is gemotiveerd, omdat uit de bewijsvoering niet kan worden afgeleid dat de verdachte 'wist' dat het nationaal paspoort van Tanzania dat hij voorhanden had vals of vervalst was.

Het hof heeft ten aanzien van de bewezenverklaring verder het volgende overwogen:

'De raadsman heeft namens de verdachte ter terechtzitting in hoger beroep om vrijspraak verzocht van het ten laste gelegde feit, omdat de verdachte niet wist dan wel redelijkerwijs kon vermoeden dat het paspoort dat hij bij zich had vals was. Het hof verwerpt het verweer en overweegt daartoe als volgt. De verdachte heeft verschillende elkaar op essentiële punten uitsluitende verklaringen afgelegd over degene die het paspoort zou ontvangen. Over het telefoonnummer dat op de enveloppe met het paspoort zou staan, heeft de verdachte niets verklaard bij de marechaussee, terwijl dat belangrijke informatie had kunnen opleveren. Uit de voormelde feiten en omstandigheden in onderlinge samenhang beschouwd, leidt het hof af dat de verdachte wist dat het een vervalst document betrof. De verklaring van de verdachte dat hij niet wist dat het een vals paspoort betrof, wordt op grond van het voorgaande niet aannemelijk geacht en terzijde geschoven.'

Uit de bewijsvoering kan niet zonder meer volgen dat de verdachte 'wist' dat het nationaal paspoort van Tanzania dat hij voorhanden had, vals of vervalst was.

Het cassatiemiddel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof en wijst de zaak terug naar het gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 30-11-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:1790

Zaaknummer: 20/02607

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en A.E.M. Röttgering

Advocaten: P.H.L.M. Souren

Wetsartikelen: 231 Sr

RECHTSPRAAK

Is de dagvaarding geldig betekend?

Is de dagvaarding geldig betekend?

Het cassatiemiddel klaagt onder meer over het in de bestreden uitspraak besloten liggende oordeel van het hof dat de dagvaarding in hoger beroep geldig is betekend (uitgereikt).

In de bestreden uitspraak ligt als oordeel van het hof besloten dat de dagvaarding in hoger beroep rechtsgeldig is betekend. De inhoud van de stukken met betrekking tot het procesverloop die voor de beoordeling van het cassatiemiddel van belang zijn, is weergegeven in de conclusie van de advocaat-generaal onder 6. Die stukken houden in dat de dagvaarding in hoger beroep op 10 januari 2012 is uitgereikt aan de griffier omdat van de geadresseerde geen woon- of verblijfplaats in Nederland bekend was en dat de verdachte in zijn politieverhoor van 15 oktober 2008 als adres heeft opgegeven het adres van zijn moeder: [plaats], [a-straat 1], dat hij heeft verklaard dat dit tevens zijn postadres is voor meldingen in strafzaken, en dat hij er soms slaapt, maar meestal bij zijn vriendin in [plaats], [b-straat 1]. Verder houden die stukken in dat blijkens een ID-staat SKDB van 7 februari 2012 vanaf 6 maart 2008 geen GBA-adres (thans BRP-adres) van de verdachte bekend is en geen laatst opgegeven woon- of verblijfplaats beschikbaar is. Het kennelijke oordeel van het hof dat geen van de door de verdachte in het politieverhoor van 15 oktober 2008 opgegeven adressen kan worden aangemerkt als een adres dat redelijkerwijs als feitelijke woon- of verblijfplaats zouden kunnen gelden en de verdachte rechtsgeldig is gedagvaard voor de terechtzitting in hoger beroep is, in aanmerking genomen wat hiervoor is vooropgesteld, niet zonder meer begrijpelijk.

Voor zover het cassatiemiddel daarover klaagt, slaagt het.

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof en verklaart de dagvaarding van de verdachte in hoger beroep om te verschijnen op de terechtzitting van het hof van 28 februari 2012 nietig.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 30-11-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:1799

Zaaknummer: 20/01491

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en C. Caminada

Advocaten: F.T.C. Dölle

Wetsartikelen: 588 (oud) Sv

RECHTSPRAAK

Wanneer is sprake van ‘invordering’ als bedoeld in artikel 164 lid 6 WVV 1994?

Wanneer is sprake van ‘invordering’ als bedoeld in artikel 164 lid 6 WVV 1994?

Het cassatiemiddel klaagt over het oordeel van de rechtbank dat onder ‘invordering’ als bedoeld in artikel 164 lid 6 Wegenverkeerswet 1994 (hierna: WVV 1994) moet worden verstaan: de door de opsporingsambtenaar gedane vordering tot overgifte van het rijbewijs als bedoeld in artikel 164 lid 1 WVV 1994, ongeacht of daarbij het rijbewijs ook feitelijk is overhandigd.

Anders dan de rechtbank heeft geoordeeld, is van ‘invordering’ als bedoeld in artikel 164 lid 6 WVV 1994 sprake wanneer het rijbewijs naar aanleiding van een vordering tot overgifte als bedoeld in artikel 164 lid 1 WVV 1994 door de in die bepaling genoemde personen of het openbaar ministerie daadwerkelijk is ontvangen.

Het oordeel van de rechtbank is dus onjuist. Het cassatiemiddel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de beschikking van de rechtbank en wijst de zaak terug naar de rechtbank Gelderland, opdat de zaak opnieuw wordt behandeld en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 30-11-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:1792

Zaaknummer: 21/00488

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en A.E.M. Röttgering

Wetsartikelen: 164 WVV 1994

RECHTSPRAAK

Totale strafoplegging (twaalf maanden onvoorwaardelijke gevangenisstraf in combinatie met taakstraf) in drie gelijktijdig maar niet gevoegd behandelde zaken in strijd met (ratio van) artikel 9 lid 4 Sr? Ambtshalve cassatie in verband met partiële verjaring Opiumwetdelict?

Totale strafoplegging (twaalf maanden onvoorwaardelijke gevangenisstraf in combinatie met taakstraf) in drie gelijktijdig maar niet gevoegd behandelde zaken in strijd met (ratio van) artikel 9 lid 4 Sr? Ambtshalve cassatie in verband met partiële verjaring Opiumwetdelict?

Vijfde middel

Het cassatiemiddel klaagt dat de strafoplegging in strijd is met (de ratio van) artikel 9 lid 4 Sr omdat aan de verdachte in drie gelijktijdig behandelde, maar niet gevoegde zaken in totaal twaalf maanden onvoorwaardelijke gevangenisstraf is opgelegd in combinatie met een taakstraf.

De verdachte is in deze zaak in hoger beroep veroordeeld tot een voorwaardelijke gevangenisstraf van acht maanden en tot een taakstraf van 240 uren, subsidiair 120 dagen hechtenis. Daarbij heeft het hof onder meer artikel 63 Sr als toepasselijk wettelijk voorschrift vermeld. Volgens het proces-verbaal van de terechtzitting in hoger beroep van 3 juni 2020 heeft het hof deze strafzaak gelijktijdig, maar niet gevoegd behandeld met twee andere strafzaken tegen de verdachte. Die zaken zijn ook in cassatie aanhangig en ook daarin zal de Hoge Raad vandaag uitspraak doen. In de zaak 20/01870, ECLI:NL:HR:2021:1796, is de verdachte in hoger beroep veroordeeld tot een onvoorwaardelijke gevangenisstraf van tien maanden. In de zaak 20/01876, ECLI:NL:HR:2021:1794, is de verdachte in hoger beroep veroordeeld tot een gevangenisstraf van vier maanden waarvan twee maanden voorwaardelijk. Het hof heeft in de drie zaken op dezelfde dag uitspraak gedaan.

Het cassatiemiddel berust op de opvatting dat het ‘beperkte cumulatieverbod – mede gelet op de ratio van artikel 9 lid 4 Sr – ook van toepassing is op (veroordelingen in) zaken die gelijktijdig, maar niet gevoegd zijn behandeld’. Die opvatting vindt geen steun in het recht. De beperkende regel van artikel 9 lid 4 Sr geldt in geval van meerdere strafbare feiten alleen als die feiten hetzij bij één dagvaarding zijn ten laste gelegd, hetzij bij verschillende dagvaardingen zijn ten laste gelegd, maar op grond van artikel 285 Sv ter terechtzitting zijn gevoegd.

Het cassatiemiddel faalt.

HR ambtshalve

Naar aanleiding van de conclusie van de advocaat-generaal onder 35 tot en met 40 merkt de Hoge Raad op dat de verdachte onvoldoende belang heeft bij een ambtshalve beoordeling van de verjaring van het onder 4 ten laste gelegde feit. Daarbij heeft de Hoge Raad in aanmerking genomen dat:

- slechts een beperkt deel van de onder 4 impliciet cumulatief subsidiair ten laste gelegde feiten in aanmerking zou kunnen komen voor verjaring voor zover het gaat om de periode van 18 februari 2009 tot en met 30 november 2009, terwijl de bewijsvoering met betrekking tot het onder 4 bewezen verklaarde overwegend betrekking heeft op gedragingen die in 2012 zijn verricht, en
- de verdachte in deze zaak is veroordeeld tot een geheel voorwaardelijke gevangenisstraf van acht maanden en 240 uren taakstraf wegens 1. ‘opzettelijk handelen in strijd met een in artikel 3 onder B van de Opiumwet gegeven verbod, meermalen gepleegd’, 2. ‘opzettelijk handelen in strijd met het in artikel 3 onder C van de Opiumwet gegeven verbod, terwijl het feit betrekking heeft op een grote hoeveelheid van het middel’, 3. ‘diefstal, waarbij de schuldige het weg te nemen goed onder zijn bereik heeft gebracht door middel van verbreking’, 4. ‘opzettelijk handelen in strijd met het in artikel 3 onder C van de Opiumwet gegeven verbod en opzettelijk handelen in strijd met een in artikel 3 onder B van de Opiumwet gegeven verbod, meermalen gepleegd’ en 6 primair ‘medeplegen van valsheid in geschrift’, zodat een partiële verjaring voor feit 4 geen wezenlijke invloed op de strafoplegging zou hebben.

Beslissing

De Hoge Raad (...) verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 30-11-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:1801

Zaaknummer: 20/01873

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en T. Kooijmans

Advocaten: N. van Schaik

Wetsartikelen: 9 Sr

RECHTSPRAAK

Wederrechtelijk binnendringen in geautomatiseerd werk met behulp van valse sleutel en door aannemen van valse hoedanigheid. Valse sleutel en valse hoedanigheid?

Wederrechtelijk binnendringen in geautomatiseerd werk met behulp van valse sleutel en door aannemen van valse hoedanigheid. Valse sleutel en valse hoedanigheid?

Het cassatiemiddel klaagt onder meer over het oordeel van het hof dat de verdachte met behulp van een valse sleutel en door het aannemen van een valse hoedanigheid het politiesysteem Blue View wederrechtelijk is binnengedrongen.

Het hof heeft vastgesteld, kort gezegd, dat de verdachte als politieambtenaar voorafgaand aan de bewezen verklaarde periode een autorisatie heeft verkregen voor toegang tot het beveiligde politiesysteem Blue View, waartoe hij de beschikking had over een gebruikersnaam (zijn dienstnummer) en een wachtwoord. Verder heeft het hof vastgesteld dat die autorisatie aan de verdachte was verstrekt om in het kader van zijn werk als politieambtenaar naspeuringen te verrichten, maar dat de verdachte het systeem vervolgens heeft bevraagd op gegevens over personen zonder dat daarvoor in de uitoefening van zijn politietaak enige aanleiding bestond. Op die manier kreeg de verdachte zonder daartoe bevoegd te zijn inzage in gegevens en nam hij deze gegevens over. Op grond hiervan heeft het hof geoordeeld dat de verdachte zijn autorisatie voor toegang tot het systeem Blue View heeft ‘misbruikt om informatie/gegevens over criminelen in te zien, deze informatie/gegevens over te nemen en deze informatie/gegevens ook aan deze criminelen te verstrekken’.

Het op dit misbruik van die autorisatie gebaseerde oordeel van het hof dat de verdachte met behulp van een ‘valse sleutel’ als bedoeld in artikel 138ab lid 1 onder c Sr een (deel van een) geautomatiseerd werk wederrechtelijk is binnengedrongen, geeft mede in het licht van de totstandkomingsgeschiedenis van (het huidige) artikel 138ab Sr niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting. Dat oordeel is ook niet onbegrijpelijk.

Het oordeel van het hof dat de verdachte aldus ook door het aannemen van een ‘valse

hoedanigheid' als bedoeld in artikel 138ab lid 1 onder d Sr een (deel van een) geautomatiseerd werk wederrechtelijk is binnengedrongen, kan echter niet zonder meer uit de bewijsvoering worden afgeleid. De door het hof in aanmerking genomen omstandigheid dat de verdachte met het misbruik van zijn autorisatie het door zijn collega's en de maatschappij in hem gestelde vertrouwen heeft geschonden, volstaat daartoe niet. De Hoge Raad neemt daarbij in aanmerking dat niet blijkt dat de verdachte al een valse hoedanigheid had aangenomen toen hem de autorisatie werd verstrekt. Het slagen van de hierop gerichte klacht leidt echter, mede gelet op wat hiervoor is overwogen, niet tot cassatie omdat het weglaten van dit deel van de bewezenverklaring de aard en de ernst van het bewezen verklaarde in zijn geheel beschouwd niet aantast.

Het cassatiemiddel is tevergeefs voorgesteld.

De Hoge Raad (...) verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 30-11-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:1691

Zaaknummer: 20/01564

Rechters: V. van den Brink, Y. Buruma en T. Kooijmans

Advocaten: R.J. Baumgardt, P. van Dongen en S. van den Akker

Wetsartikelen: 138ab Sr

RECHTSPRAAK

Wanneer is er sprake van een ‘onderzoek’ als bedoeld in artikel 8 lid 5 WVV 1994?

Wanneer is er sprake van een ‘onderzoek’ als bedoeld in artikel 8 lid 5 WVV 1994?

Het cassatiemiddel klaagt over het oordeel van het hof dat sprake is van een onderzoek als bedoeld in artikel 8 lid 5 Wegenverkeerswet 1994 (hierna: WVV 1994). Het keert zich in dat verband tegen het oordeel van het hof dat de verdachte op de bij de wet voorgeschreven wijze in kennis is gesteld van het resultaat van het bloedonderzoek en van zijn recht op tegenonderzoek.

Van een ‘onderzoek’ zoals bedoeld in artikel 8 lid 5 WVV 1994 is slechts sprake indien de waarborgen zijn nageleefd waarmee de wetgever dat onderzoek met het oog op de betrouwbaarheid van de resultaten daarvan heeft omringd (vgl. HR 27 oktober 2020, ECLI:NL:HR:2020:1684). Tot de strikte waarborgen behoort onder meer het in artikel 17 Besluit neergelegde voorschrift dat de verdachte in kennis wordt gesteld van het resultaat van het bloedonderzoek en van het recht op tegenonderzoek. (Vgl. in verband met de mededeling van de uitslag van een ademonderzoek HR 21 september 2010, ECLI:NL:HR:2010:BM4412 en in verband met de mededeling van het recht op tegenonderzoek na een ademonderzoek HR 22 januari 2019, ECLI:NL:HR:2019:92.)

Het hof heeft in reactie op een gevoerd verweer geoordeeld dat met de brief voldoende aan de wettelijke vereisten is voldaan. Dat oordeel is niet begrijpelijk. Daarbij neemt de Hoge Raad in aanmerking dat in deze brief aan de verdachte wordt medegedeeld dat onder meer 96 mg (de Hoge Raad begrijpt: mcg) cocaïne per liter bloed is aangetroffen, maar de verdachte niet wordt gewezen op de mogelijkheid van een tegenonderzoek hiernaar; dat de brief niet vermeldt dat de verdachte een tegenonderzoek zelf bij een laboratorium moet aanvragen en dat het recht op tegenonderzoek vervalt indien de verdachte niet binnen twee weken na dagtekening van de kennisgeving de kosten van dat tegenonderzoek heeft betaald; en dat in strijd met artikel 17 Besluit geen sporenidentificatienummer is vermeld in de brief.

Het cassatiemiddel klaagt daarover terecht.

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof en wijst de zaak terug naar het gerechtshof 's-Hertogenbosch, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 30-11-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:1793

Zaaknummer: 20/03219

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en C. Caminada

Advocaten: J. Kuijper

Wetsartikelen: 8 WVV 1994

RECHTSPRAAK

Wanneer verliest de vordering tot overgifte als bedoeld in artikel 164 lid 1 WVV 1994 haar rechtskracht?

Wanneer verliest de vordering tot overgifte als bedoeld in artikel 164 lid 1 WVV 1994 haar rechtskracht?

Het cassatiemiddel klaagt over de bewezenverklaring van de onder 2 ten laste gelegde overtreding van artikel 9 lid 7 Wegenverkeerswet 1994 (hierna: WVV 1994). Daartoe wordt onder meer aangevoerd dat ten tijde van het onder 2 bewezen verklaarde de rechtsplicht tot overgifte van het rijbewijs was vervallen, omdat voorafgaand aan het bewezen verklaarde bij niet-onherroepelijke veroordeling voor het feit waarvoor de overgifte van het rijbewijs was gevorderd aan de verdachte geheel voorwaardelijk de bevoegdheid tot het besturen van motorrijtuigen was ontzegd.

Op grond van artikel 164 lid 1 WVV 1994 is de bestuurder van een motorrijtuig tegen wie proces-verbaal wordt opgemaakt ter zake van overtreding van een bij of krachtens deze wet vastgesteld voorschrift – kort gezegd – na een daartoe strekkende vordering van de politie verplicht tot overgifte van zijn rijbewijs. Een motorrijtuig besturen terwijl de overgifte van het rijbewijs is gevorderd dan wel dat bewijs is ingevorderd en niet is teruggegeven, is strafbaar op grond van artikel 9 lid 7 WVV 1994.

Volgens artikel 164 lid 4 WVV 1994 is de officier van justitie bevoegd om in de daar genoemde gevallen een ingevorderd rijbewijs – waaronder wordt verstaan een rijbewijs dat door de politie of het openbaar ministerie naar aanleiding van een vordering tot overgifte, als bedoeld in artikel 164 lid 1 WVV 1994, daadwerkelijk is ontvangen – onder zich te houden totdat de strafbeschikking onherroepelijk is geworden, de rechterlijke uitspraak in kracht van gewijsde is gegaan of, indien bij die strafbeschikking of uitspraak de bestuurder de bevoegdheid tot het besturen van motorrijtuigen onvoorwaardelijk is ontzegd, tot het tijdstip waarop de ontzegging is verstreken. In artikel 164 lid 6 WVV 1994 zijn als uitzondering op artikel 164 lid 4 WVV 1994 omstandigheden benoemd waarin de officier van justitie een ingevorderd rijbewijs aan de houder daarvan terug moet geven. Uit die bepaling volgt dat ook als een rechtsmiddel is ingesteld tegen de beslissing waarbij aan de verdachte de bevoegdheid tot het

besturen van motorrijtuigen is ontzegd, de officier van justitie het rijbewijs dient terug te geven als het onvoorwaardelijke gedeelte van die ontzegging korter is dan – of zodra het gelijk wordt aan – de periode die het rijbewijs ingevorderd of ingehouden is geweest. (Vgl. HR 17 maart 2020, ECLI:NL:HR:2020:453.) Artikel 164 WVV 1994 houdt echter niet in wanneer de vordering tot overgifte haar rechtskracht verliest.

De wetgever heeft in de Wegenverkeerswet de rechtsgevolgen die zijn verbonden aan het ingevorderd of ingehouden zijn van het rijbewijs niet gelijkgesteld aan de gevolgen van het niet voldoen aan een vordering tot overgifte daarvan. Zo wordt bijvoorbeeld op grond van artikel 179 lid 6 WVV de tijd dat een rijbewijs ingevorderd en/of ingehouden is geweest bij het opleggen van een ontzegging van de rijbevoegdheid op de duur van die ontzegging in mindering gebracht. Voor de tijd dat de verdachte nalatig is geweest aan de vordering tot overgifte van zijn rijbewijs te voldoen geldt dat niet.

Dit verschil in rechtsgevolgen neemt echter niet weg dat de vordering tot overgifte van het rijbewijs, net als de invordering en de inhouding van het rijbewijs, een veiligheidsmaatregel is die wordt genomen in afwachting van een strafbeschikking of een beslissing van de rechter ter zake het feit waarvoor de overgifte van het rijbewijs is gevorderd. Een redelijke wetsuitleg brengt daarom mee dat als een strafbeschikking is genomen of de rechter in de strafzaak over het feit waarvoor de overgifte van het rijbewijs is gevorderd heeft beslist, en bij die beschikking of beslissing aan de verdachte geen onvoorwaardelijke ontzegging van de rijbevoegdheid is opgelegd, de vordering tot overgifte haar rechtskracht verliest, ook als tegen die beschikking of beslissing nog een rechtsmiddel kan worden ingesteld of is ingesteld.

Het hof heeft vastgesteld dat op 2 mei 2018 de overgifte van het rijbewijs van de verdachte is gevorderd en dat de verdachte zijn rijbewijs nooit heeft ingeleverd. Het heeft verder vastgesteld dat op 4 september 2018 de politierechter, ter zake van het feit waarvoor de overgifte van het rijbewijs van de verdachte was gevorderd, aan de verdachte een geheel voorwaardelijke ontzegging van de bevoegdheid tot het besturen van motorrijtuigen voor de duur van zes maanden, met een proeftijd van twee jaren, heeft opgelegd.

In het licht van deze vaststellingen is onjuist het oordeel van het hof dat de vordering tot overgifte van het rijbewijs van de verdachte op 17 november 2018 nog rechtskracht had.

Voor zover het cassatiemiddel daarover klaagt, is het terecht voorgesteld. Dat brengt mee dat bespreking van het restant van het cassatiemiddel niet nodig is.

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof en wijst de zaak terug naar het gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 30-11-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:1800

Zaaknummer: 20/00580

Rechters: J. de Hullu, Y. Buruma, E.S.G.N.A.I. van de Griend, A.E.M. Röttgering en M. Kuijer

Advocaten: J.Y. Taekema

Wetsartikelen: 164 WvW 1994